Pranav Journal of Fine Arts
(A Peer Reviewed Quarterly Online Journal)
ISSN:2582-9513

தமிழர் நாடகம்

சு. ஆறுமுகம்[1] & முனைவர் ந. லெனின்[2]
[1]முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
பெரியார் சிந்தனை உயராய்வு மய்யம்
E-mail: arumugam3121964@gmail.com
[2] உதவிப்பேராசிரியர் (SS) ஆய்வு நெறியாளர்
மொழிகள் துறை, பெரியார் மணியம்மை அறிவியல் மற்றும்
தொழில் நுட்ப நிறுவனம் வல்லம், தஞ்சாவூர்.
E-mail: lenin.n@pmu.edu

3

ஆய்வுச்சுருக்கம்

விளக்கமும் செயல்பாடுகளும் – நாடகம் முதலில் தோன்றிய நாடு – தமிழில் நாடகத் தோற்றம் – நாடகப் பாடல்கள் – அரிச்சந்திரா நாடகத்தில் – நாடக ஆய்வு – நாடக காலப் பகுதிகள்.

Research Summary

Description and Functions – Country of Origin of Drama – Origin of Drama in Tamil – Drama Songs – Arichandra in Drama – Study of Drama – Period Pieces of Drama.

முன்னுரை

இருபதாம் நூற்றாண்டு நாடகத் தமிழின் பொற்காலம் ஆகும். வானொலி நிலையங்கள் நாளும் நல்ல நாடகங்களை ஒலிபரப்பி வருகின்றன. கலைத்துறைக்குத் தனி வாரியம்போல தமிழ்நாடு இயல், இசை, நாடக மன்றம் என்ற ஓர் அமைப்பை ஏற்பாடு செய்துள்ளது. பல்கலைக்கழகங்களில் – கல்லூரிகளில் – பாடத் திட்டங்களில் நாடகம் என்ற ஒரு பிரிவு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நாடகங்கள் எம்ஃபில், பிஎச்.டி போன்ற ஆய்வுப் பட்டங்களுக்கு ஆய்வுத் தலைப்புகளாகக் கொடுக்கப்பட்டு ஆராயப்பெற்று வருகின்றன. மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் தவத்திரு சங்கரதாசு சுவாமிகள் பெயரால் அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தமிழ்ப்பல்லைக்கழகத்தில் நாடகத்திற்குத் தனித்துறை ஏற்படுத்தப்பெற்றுள்ளது. தமிழில் நாடகத் தோற்றத்தை அறியும் ஒவ்வொருவரும் உலகில் நாடகத் தோற்றம் எவ்வாறு இருந்தது என்பதனை அறியவேண்டும்.

நாடகம் நாட்டிற்கு அணிகலன், நாகரிகத்தின் அளவுகோல் நாட்டின் பிரதிபலிப்பு, பாமரர்களின் பல்கலைக்கழகம், சமுதாயச் சீர்கேடுகளைத் தகர்க்கும் வாள்வீச்சு, இதயநாதத்தின் எழுச்சி, காலத்தின் கண்ணாடி, இலட்சியக் கனவுகளையெல்லாம் ஈடேற்றிவைக்கும் அற்புத சாதனம், வாழ்க்கையின் விளக்கம். வரலாற்றின் பொன்னேடு, கற்பனை கருவூலங்களை விளக்கும் அற்புத ஒளிவிளக்கு. உலகக் கலை அனைத்தையும் தன்னகத்தே கொண்ட உயிரோவியம் என்பார் கு.சா.கிருஷ்ணமூர்த்தி (தமிழ் நாடக வரலாறு) ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லால் விளக்குவது இயல், பாட்டால் விளக்குவது இசை, நடிப்பால் விளக்குவது நாடகம் என்பார் ஆறு.அழகப்பன்.

‘எனக்குச் சங்கத்தமிழ் மூன்றும் தா’

என்று அவ்வையாரும் வேண்டுகிறார்.

Pranav Journal of Fine Arts
(A Peer Reviewed Quarterly Online Journal)
ISSN:2582-9513

நாடகம் என்பது ஒரு கலை அல்லது பல வகைக் கலைகளின் கூட்டுச் சேர்க்கையாகும். நாட்டு + அகம் = நாடகம். அதாவது நாட்டு மக்களின் அகத்தை பிரதிபலிக்கும் கலை, கதை ஒன்றை அரங்கிலே நடிப்பு ஒப்பனை, இசை, ஓவியம், அரங்கமைப்பு, இலக்கியம், ஒலி, ஒளி முதலான கலைகளின் ஒன்றிணைப்பால் படைத்துக் காட்டுவதை நாடகம் எனலாம். இவற்றை எழுதுபவர்கள் நாடகாசிரியர் என அறியப்படுவார். தமிழ் நாடகத் தந்தை என பம்மல் சம்பந்தனார் அழைக்கப்படுகிறார். நாடகக் கலைக்கு வித்திட்டவர் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் ஆவார். நாடகக் கலைக்கு சிறப்பானதொரு பங்களிப்பைத் தந்தவர் டி.கே.சண்முகம் ஆவார். நாடகக் கலை மூலம் தமிழ் மொழி வளர்ச்சி பெற்றது.

விளக்கமும் செயல்பாடுகளும்

“இயல்” என்பது சொல்வடிவம், ‘இசை’ என்பது சொற்களோடு இசையும் சேர்ந்த வடிவம், நாடகம் என்பது, “இயல்” “இசை” மற்றும் உடல் அசைவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட வடிவம். “உலகமே ஒரு நாடக மேடை” என்றார் சேக்ஸ்பிரியர். உலகில் நாடகங்கள் பல வகைகளாக நடத்தப்படுகின்றன. தமிழகத்தினை பொருத்தமட்டில் நாடகம் என்பது தெருக் கூத்து மற்றும் பாவை நாடகங்களாக நடத்தப்படுகின்றன.

நாடகப்பாடல்கள்

நாடகத்தில் பாடப்பெறும் பாடல்கள் நாடக நடிகர்களால் மனப்பாடமாக பாடப்படுபவை அப்பாடல்கள் உணர்ச்சிப்பூர்வமாக கதையின் உயிரோட்டத்தை உணர்த்துபவை. பார்வையாளர்கள் கேட்ட மாத்திரத்தில் சுவைத்து மகிழும் ஆற்றல் பெற்றவை.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணலீலா நாடகத்தில்

ஆண்

காமி சத்யபாமா கதவை திறவாய்
எந்தன் காமி சத்யபாமா கதவை திறவாய்
காமி சத்யபாமா கதவை திறவாய்

ஆண்

தாமதம் செய்தால் இனிதாளேன் மனமோகினி
தாமதம் செய்தால் இனிதாளேன் மனமோகினி
தயயை புரிவாய் நீ கண்மணி
தயயை புரிவாய் நீ கண்மணி
கண்மணி கண்மணி கண்மணி

அரிச்சந்திர நாடகத்தில்

மாண்டாயோ மகனே
உடையப்பா குழுவினரின்

அரிச்சந்திரா நாடகப்பாடல்கள் மக்கள் மனதில் பாடல் மொழித் திறனை வளர்த்தது.

ஒரு கதையின் வரலாற்றைத் திரை, உடை, நடை பாவனையாலும் இனிய கீதங்களாலும் இடத்திற்குத் தகுந்தபடி வசனத்துடன் இயற்கையாக நடத்தப்படுவதே நாடகம். தெருக்கூத்தில் இடம் பெறும் பாடல்கள் பல்லவி, அனுபல்லவி போன்ற அமைப்பு இல்லாது இருக்கும். அவை **தருக்கள்** எனப்படும். இடையிடையே தாளக்கட்டுடன் பாடல் வசன நடையில் இருக்கும். இதனை வசன நடை என்று கூறுவர். சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் சத்தியவான் சாவித்திரி நாடகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள **“மன்னா என் ஆசை மறந்திடாதீர்”** என்ற பாடல் இதற்கு ஒரு சான்றாகும். சில பாடல்களை உச்ச ஸ்தாயில் இழுத்துப் பாடுவார்கள். உதாரணமாக **வள்ளி திருமணத்தில்** இடம்பெற்றுள்ள **‘ஆயலோட்டும் பெண்ணே’** என்ற பாடலைக் கூறலாம்.

‘காயாத கானகத்தே
நின்றுலாவும் நற்காரிகையே
மேயாத மான் புள்ளி
மேவாத மான்
சாயாத கொம்பு இரண்டு
இருந்தாலும் – அது என்
தலை நிமிர்ந்து பாயாத மான்’[1]

காஞ்சித்தலைவர் மூன்று கட்டளைகள் காதலோ காதல் கலைவாணரின் கிந்தனாரும் ஐம்பதும் அறுபதும் குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும்.[2]

பிங்கலர் தமது நிகண்டு நூலில்

இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத் தமிழ் என
வகைப்படச் சாற்றினர் மதியுர் தோரே (பிங்க. 1332)

என இதனை வகுத்துரைக்கின்றார்.

நாடகத் தமிழை வளர்ப்பதற்கென்று தமிழ் வாணர்கள் தனித்தனி நாடகக் கழகங்களும் அரசியலார் நாடகச் சங்கங்களும் ஏற்படுத்தியுள்ளனர்.

நாடக ஆய்வு

நாடகவாணர்களால் பண்டு தொட்டு இன்றுவரை இத்தமிழ் வளர்க்கப்பட்டு வந்தது என்பதனை காலங்கள் நமக்கு காட்டுகின்றன. நாடகத்துறை அறிஞர்களால் ஆராயப்பட்டு வருகின்றன. **பம்மல் சம்மந்த முதலியார் நாடகங்களையும் திரு.எ.ஜனார்த்தனம், அறிஞர் அண்ணாதுரை நாடகங்களையும் குரு குமரவேல் அவர்கள் ‘தமிழ் இலக்கியங்களில் நாடகங்கள்’** என்ற தலைப்பில் ஆராய்ச்சி செய்துள்ளார். **பம்மல் சம்பந்த முதலியார் அவர்களின் ‘நாடகமேடை’ நினைவுகள் (போகம்) திரு.வி.கோ.சூ அவர்களின் நாடக இயல் திரு.ஔவை சண்முகம் அவர்களின் ‘நாடகக்கலை’, ‘எனது நாடக வாழ்க்கை’, திரு.எஸ்.வி.சகஸ்ரநாமம் அவர்களின் ‘நாடக வரலாறு’ குரு சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் மணிவிழா மலர்கள்** முதலியன ஆகும்.

நாடக காலப்பகுதிகள்

(1) அகத்தியர் காலத்தில் நாடகம் (2) தொல்காப்பியர் காலத்தில் நாடகம் (3) சங்க காலத்தில் நாடகம் (4) சங்கம் மருவிய காலத்தில் நாடகம் (5) பல்லவர் காலத்தில் நாடகம் (6) சோழர் காலத்தில் நாடகம் (7) நாயக்கர், மராத்தியர் காலத்தில் நாடகம் (8) ஆங்கிலேயர் காலத்தில் நாடகம் (9) விடுதலைக்குப்பின் நாடகம் என காலப்பகுதிகள் பிரிக்கப்பட்டன. சோழ மன்னர்கள் நாடகத்திற்குச் செய்த தொண்டுகள் அளப்பரியன. தலைக்கோல் கொடுத்தல், தலைக்கோலி என்னும் பட்டம் வழங்குதல் போன்ற நாடக ஊக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டன. நாட்டியம் கலந்த மேடை நாடகக் கலை மிகச்சிறப்பாக இருந்நது. அதுவே நாடகம் என்று போற்றப்பட்டது.

நாடகம் முதலில் தோன்றிய நாடு

உலகிலேயே ஆதியாக எகிப்திய நாட்டிலேயே நாடகக் கலை தோன்றியதற்குச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. கி.மு.3000 வரையிலும் எகிப்திய பிரமிடுகளிலிருந்தும் சவக் கல்லறைகளிலிருந்தும் 55 நாடகங்கள் கிடைத்திருப்பதாக **மாஸ்பரோ** என்ற ஆராய்ச்சியாளர் கூறியுள்ளார்.[3]

தமிழில் நாடகத்தோற்றம்

நாடகக் கலையின் வளர்ச்சியும் வேகமும் இன்று மிகுதி தமிழ் பேசும் இந்நிலம் மட்டுமின்றி அயல்மொழி நிலத்தில் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்தால் கூட அங்கும் இக்கலை இன்று பக்குவமான வளர்ச்சிகளைப் பெற்றிருக்கின்றது. சான்றாகக் கன்னடமொழி நிலமான பெங்களூரில் பல நாட்கள் தமிழ் நாடகம் நடைபெறக் காண்கிறோம். சென்னை ராஜா அண்ணாமலை மன்றத்தில் தொடர்ந்து நாடகங்கள் நடைபெறுகின்றன.

நாடகமேடையில் சீர்திருத்தங்கள்

தமிழ்நாட்டு நாடக மேடையில் சீர்திருத்தங்கள் வேண்டும் என எதிர்பார்த்தபோது மகாராஷ்டிரத்திலிருந்து நாடகக் குழுக்கள் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து நாடகங்கள் நடத்தின. அவை மேடை நாடகங்களில் புதுவழி காட்டின. அதற்கு முன் மேடை நாடகங்களில் பாட்டின் ஆதிக்கமே மிகுதியாக இருந்தது. நடிப்பிலும் புதுமை ஏற்பட்டு வாழ்க்கையை ஒட்டியே நடிப்பு அமைந்தது. இம்மாறுதல்கள் தமிழ் மரபுவழி கெடாமல் தோன்றிய மாறுதல்களாகவே மேடை நாடகத்தாரால் பின்பற்றப்பெற்றன. அமெச்சூர் நாடகக் குழுக்களும் இம்மாறுதல்களால் வளர்ந்தன. கல்வியாளர்கள், வழக்கறிஞர்கள், கற்ற பெருமக்கள் நாடகம் எழுதவும், நடிக்கவும் முற்பட்டமையால் நாடகத்திற்கு ஒரு மேம்பட்ட நிலை ஏற்பட்டது.

நாடகத்தின் பரிமாணம்

வரலாற்று நாடகங்கள் சீராக வளர்ந்து ஔவை சண்முகம் அவர்களின் இராசராசசோழன் நாடகத்தின் மூலம் உச்ச நிலையை அடைந்தது. தமிழ் பண்பாடு வீரம், இலக்கியம் இவற்றை நன்கு குழைத்துத் தந்த நாடகம் இது. இவ்வழியில் **திரு.மனோகர் அவர்கள்** நாடக உலகில் அடியெடுத்து வைத்தார். அப்போது திரைப்படத்தின் நுட்பங்கள் இலக்கணங்கள் முதலியன புகுந்து நாடகத்தைப் பாதி திரைப்படம் போன்ற உணர்வை ஊட்டின. நாடகக்கலையின் இலக்கணம் வேறு. திரைப்படக் கலையின் இலக்கணம் வேறு. திரைப்பட அமைப்புகள் மேடை நாடகங்களில் புகுந்தபோது நாடகக் கலையின் போக்கு வேறு திசைக்குத் திரும்பியது. சாக்ரடீசுக்கு நஞ்சு கொடுக்கும்பொழுது அது நஞ்சன்று என்றும், நஞ்சுண்பவர் சாக்ரடீசு அல்லர் என்றும் நமக்குத் தெரியும், இருந்தும் நாம் அக்காட்சியில் நம்மை இணைத்துக்கொள்கிறோம். இவ்வாறு நடிப்பவரையும் காண்பவரையும் இணையுமாறு செய்வதே இக்கலையின் உயரிய ஆற்றல்.

பிற்போக்கான பரிணாமம்

தெருக்கூத்துக் கலையிலிருந்து பல்வேறு நுட்பங்களையும் மெருகினையும் பெற்று வளர்ந்த இந்நாடகக்கலை ஓர் உச்சத்தை அடைகிறது நடிகர்கள், பார்வையாளர்கள் ஒருவிதமான மாற்றத்தை விரும்புகின்றனர். அவர்களுக்குப் பழைய தெருக்கூத்தில் ஓர் ஆசை பிறக்கிறது. உச்சத்தை அடைந்த இக்கலைவாணர்கள் மீண்டும் தெருக்கூத்தை விரும்பத் தொடங்குகிறார்கள். இம்மாற்றத்தை பிற்போக்கான பரிணாமம் எனலாம்.

நாடகப் பிரிவுகள்

நாடகம் என்ற பயன்தரும் மரத்திலிருந்து பல கிளைகள் தோன்றி வளர்ந்த வகையினை வெடிக்கும் பரிமாணத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். தெருக்கூத்துப் போல இருந்து வந்த இக்கலை, மேடை, ஒழுங்கு, காட்சியமைப்பு பெற்று பல நாடகப் பிரிவுகளாக உருப்பெற்றது.

நாடகம்

தெருக்கூத்து (வள்ளித்திருமணம்)	இதிகாச நாடகம் (மகாபாரதம்)	பக்தி நாடகம் (சிறுத்தொண்டர்)	வரலாற்று நாடகம் (இராசராச சோழன்)	கற்பனை நாடகம் (வேதாள உலகம்)

இலட்சிய நாடகம் (அரிச்சந்திரா)	சமுதாய நாடகம் (வேலைக்காரி)	சமுதாய சீர்திருத்த நாடகம் (இரத்தக்கண்ணீர்)	தேசிய நாடகம் (கதரின் வெற்றி)	நகைச்சுவை நாடகம் (சபாபதி)	பிரச்சார நாடகம் (ஐம்பதும் அறுபதும்)

மேற்காட்டிய வரைபடத்தை நோக்கினால் முதுகு நாணிலிகளின் வளர்ச்சி காலத்தில் வகுப்புகள் கோத்திரம் முதலியன பரிணமித்ததைப் போல் நாடகத்தின் வளர்ச்சி காலத்திலும் பல்வேறு நாடக வகைகள் பிறந்தன என்பது வெளிப்படும்.[4]

இலக்கியம், கலை

இந்நான்கு கோடுகளில் பண்பாட்டுத்துறை உணர்வு என்பது இலக்கியம், கலை என்னும் இரண்டையும் உள்ளடக்கியது.

பண்பாட்டுத்துறை

இலக்கியம்					கலை				
வசனம்	கவிதை	நாடகம்	திறனாய்வு		இசை	நாட்டியம்	நாடகம்	ஓவியம்	சிற்பம்

இலக்கியம், கலை என்ற இரண்டிலும் இணைந்த ஓர் அற்புதமான கலை நாடகக்கலை.[5]

கலை என்பது ஒருவகை ஆற்றல் குறிப்பிட்ட ஒரு வழியை மேற்கொண்டு முன்னரே கலைஞர் மனதில் தோன்றிய ஒரு பயனைப் பிறர் அறியச்செய்யும் ஆற்றலே ஆகும் என்பது அறிஞர் **ஆபர்கிராம்பியின்** கருத்தாகும்.[6]

இதனால் கலை என்பது பொழுதுபோக்கிற்காக ஆக்கப்படுவது என நினைத்தல் கூடாது. மனித மனத்தின் ஆழத்தில் புதைந்து கிடக்கும் தன்மைகள் தத்துவத்தை, முருகியலை நெறிப்படுத்துவது கலையின் இயல்பு ஆகும். கலையின் தோற்றத்திற்குக் காரணம் கூறும்பொழுது, ஒரு மனிதன் தன்னைப் பற்றி ஆராய பல வழிகளைக் கையாளுகிறான் அவற்றுள் ஒன்று அறிவு, மற்றொன்று நடைமுறை.[7]

இவற்றுள் முன்னையது அறிவியல் துறையின்பாலும், ஏனையது செயலின்பாலும் அடங்கும். இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட இயல்பே கலையின் தொடக்கமாகும்.

எஸ்.வி.சகஸ்ரநாமம் கருத்து

நாடக இலக்கியத்திற்கு ஆதாரமாக நாட்டியக் கலையே இருந்திருக்கக் கூடுமெனத் தெரியவருகின்றது. அரசனது அவையில் குறிப்பிட்ட சில மனிதர்களுக்கென நடத்தப்பட்ட கேளிக்கை விழாக்களில் நாட்டியம் முதலிடம் பெற்றிருக்கிறது. பின்னர் இதுவே ஒரு சமுதாய நீதியை – வாழ்க்கைக்கு ஒரு படிப்பினையைப் புகட்டக்கூடிய கதையம்சத்தோடு சம்பவச்சேர்க்கைகளாலான தொகுப்பாக மாறியிருக்கக்கூடும் அதற்கு ஒரு பரிணாம மாற்றமே நாடகக்கலையின் ஆரம்பக்கட்டம் என்று தெரியவருகிறது. விஞ்ஞான ரீதியாக காலதேச பேதங்களுக்கு ஏற்றபடித் தன்னை மாற்றிக்கொள்ளாத எந்த ஜீவராசியும் எப்படி உயிர்வாழ முடியாதோ அதேபோன்று கலை, இலக்கியத்துறையிலும் மாறும் சமுதாயச் சூழ்நிலைக்கேற்றபடி மாற இயலாத கலைகள் அழிந்துவிடும் நாடகம் அடிப்படையிலேயே சமுதாயத்தை ஒட்டியே வாழ்ந்து வந்த கலையாதலால் அதுவும் தன்னை இத்தகைய பரிணாம வளர்ச்சிக்கு உட்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் என்று தோன்றுகிறது.[8]

நாடகம் என்ற சொல்

நாட்டின் சென்ற காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் வருங்காலத்தையும் தன் அகத்தே காட்டுவதால் நாடு அகம் – நாடகம் என்று ஆயிற்று என்று **அவ்வை சண்முகம்** கூறுவார்.

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சார்ந்த புலனெறி வழக்கம்”

(தொல். அகம்-56)

“நாடக மகளிர் ஆடுகளத்து எடுத்த
வீசி வீங்கு இன்னியங் கடுப்ப”

(பெரும்பாண் 55-56)

“பாடல் ஓர்த்தும் நாடகம் நயந்தும்”

(பட்டின - 113)

“நாடக மேத்தும் நாடக கணிகை”

(சிலம்பு, பதிகம் - 15)

“நாடக மடந்தையர் நலங்கெழுவீதி”

(மணி. 4-151)

என்பன நாட்டியம் என்னும் பொருளில் அமைந்தன.

சந்தம்

இது கூத்து சம்பந்தமான ஒரு நாடகத் தமிழ் நூல் இந்நூலை யாப்பருங்கல உரையாசிரியர் தமது உரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

சயந்தம்

இதுவும் ஒரு நாடகத் தமிழ்நூல்.

அரங்கம்

அரண்மனையைச் சேர்ந்த நாடக அரங்கினைக் **கூத்துப்பள்ளி** என்றும் கோவிலில் உள்ள கூத்தாடும் இடத்தினைக் **‘கூத்தம்பலம்’** என்றும் அழைத்திருக்கின்றனர். நாடக மேடைக்கு ‘நாயகப்பத்தி’ என்றும் கூத்துக் காண்போர் இடத்துக்கு **‘அம்பலம்’** என்றும் பெயர்கள் இருந்திருக்கின்றன.

திரை

மூவகைத் திரைகளின் பெயர்களை நாம் அறிய முடிகின்றது. அவை ஒருமுக எழினி, பொருமுக எழினி, சாந்து வரல் எழினி என்பன. ஒருமுக எழினி என்பது ‘ஓடு படம்’ என்ற பெயரினை உடையது. அதாவது ஒரு பக்கம் தள்ளக்கூடியது. ஒருதிசை இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு இரண்டு பக்கமும் தள்ளக்கூடிய அமைப்புடையது. பொருமுக எழினி, கரந்து வரல் எழினி என்பன மேலே கட்டப்பட்டுக் கீழிறங்கி வரவும் மேலே மறைந்து செல்ல கூடிய திரைகளாகவும் உள்ளன.

வீதி நாடகங்கள்

இக்கால கட்டத்தில் உருவாகிய வீதி நாடகங்களும் குறிப்பிடற்குரியவை. இவ்வீதி நாடகங்களுக்கு முன்னோடி நாடகம் 1982ஆம் ஆண்டுப் பகுதிகளில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. புதுக் குழுவினர் அன்றைய தமிழர் அரசியலின் போலித்தனங்களை அங்கதச் சுவையுடன் விளக்கி, **திருவிழா** என்ற நாடகத்தை இக்கால கட்டத்தில் நிகழ்த்தினர். மாவை நித்தியானந்தன் இதன் ஆசிரியவராவார். ஆதவன் இதன் நெறியாளராவார். இது மரபு ரீதியான மேடையில் நிகழ்த்தப்பட்டாலும் வீதி நாடகமாகவும் நிகழ்த்தப்பட்டது. மக்கள் கூடும் இடத்தில் மத்தளத்தை முழக்கி மக்கள் கவனத்தைக் கவர்ந்து ஆடை, அலங்காரம் உடை ஒப்பனைகள் அதிகமின்றி மக்கள் கூடும் இடத்தில் இந்நாடகத்தை நடத்தினர்.

1985க்குப் பின்னர் இவ்வீதி நாடகங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் முக்கிய இடம் பெறத் தொடங்கின. நாடகம் இருக்குமிடத்தை மக்கள் நோக்கி வராமல் மக்கள் இருக்கும் இடத்தை நாடகம் நோக்கிப் போகும் பண்பு இதனால் உருவாகியது. அரசியல் பிரசாரம் சீர்திருத்தப் பிரசாரம் என்பன இவ்வீதி நாடகங்களின் கருப்பொருளாயின. **விடுதலைக்காளி, மாயமான், கசிப்பு** போன்ற வீதி நாடகங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றைத் தெருக்கூத்து என இந்நாடகத்தை மேடையிட்டோரும் பார்வையாளரும் அழைத்துக் கொண்டனர்.[9]

பள்ளு குறவஞ்சி நாடகங்கள்

இந்நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய பள்ளு குறவஞ்சி போன்ற நாடகங்கள் உள்ளடக்கமாக முறையே பள்ளர் குறவரின் வாழ்க்கை முறையின் சில குறிப்பிடத்தக்கவற்றை கொண்டிருந்தன. இரண்டு பெண்டாட்டிக்காரனான பள்ளன் இளைய பள்ளிமீது மோகம் கொண்டிருப்பதையும், மூத்தப்பள்ளி அதனைப் பண்ணைக்காரனான ஆண்டையிடம் முறையிட ஆண்டை பள்ளனைத் தண்டிப்பதையும் பின் பள்ளன் விடுவிக்கப்பட அவன், பள்ளர்களை அழைத்து வயல் உழுது, நாற்று நட்டு, கதிர் அறுத்து விளைச்சலை அன்றைய நிலமானிய அமைப்பின்படி ஆண்டைக்கு அளித்து மிகுதியைத் தாம் பகிர்வதையும் பள்ளு நூல்கள் விரிவாகக் கூறும்.

இதேபோல இறைவன் ஒருவனின் உலாவினைக் கண்டு உயர் குலப்பெண் மயங்கி வீழ்வதையும், குறப்பெண் ஒருத்தி அவளுக்குக் குறி சொல்வதனையும் அதனால் அவள் வெகுமதிகள் பெறுவதனையும் குறவன் காட்டில் பறவைகள் பிடித்து, பின்னர் தன் குறவஞ்சியைத் தேடுவதனையும் இருவரும் பின்னர் இணைவதனையும் குறவன் குறத்தி மீது சந்தேகப்படுவதனையும் பின்னர் இருவரும் ஒன்றாகி இறைவனைப் புகழ்வதனையும் பொதுவாகக் குறவஞ்சி நூல்கள் கூறும்.

சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் (1807-1922)

40 நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். தம் காலத்தில் அச்சிலிருந்த அம்மானைக் கதைகளையும் வாய்மொழிக் கதைகளையும் நாடகமாக்கியவர். பவளக்கொடி, வள்ளி திருமணம், சத்தியவான் சாவித்ரி, சிலப்பதிகாரம், லவகுசா, சுலோசனா சதி போன்றவை இவரது நாடகங்கள். மிருச்சகடிகா,

ரோமியோ ஜூலியட் இரண்டையும் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்.

நாடகத் தமிழை வளர்த்த நல்லாசான் – நாடகாசிரியர்கள் பலருக்கும் பேராசான் என்று நாடு போற்றும் சிறப்பு பெற்றவர் தவத்திரு சங்கரதாஸ் சுவாமிகள். நாடக உலகில் சுவாமிகள் என்றாலே சங்கரதாஸ் சுவாமிகளைத்தான் குறிக்கும்.

ஆங்கில மொழி மொகத்தால் அன்னை மொழியில் பேசுவதைத் தவிர்த்த காலத்தில் கன்னல் மொழி தமிழைக் கலைமேடை மூலம் காத்து வளர்த்தவர் அவர். இசையரங்குகளிலே தெலுங்கு மொழியின் ஆதிக்கம் இருந்த காலத்திலே இனிய தமிழ்ப் பாடல்களால் நாடக மேடையை அலங்கரித்தவர் அவர். பண்பாடி நாடகத் தமிழைப் பேணி வளர்க்கும் பண்பாடு காத்த பெரியாரான சுவாமிகள், தென் பாண்டி நாட்டின் துறைமுகநகரான தூத்துக்குடியிலே 1867 ஆம் ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் 22ஆம் நாள் பிறந்தார்.

தமிழ்ப் புலமையாளரான தமது தந்தையிடமே தமிழறிவைக் கற்றார். புலவரேறு என்று அக்காலத்தில் பலரால் பாராட்டப்பெற்ற பழனி தண்டபாணி சுவாமிகளிடம் பைந்தமிழ்ப் புலமையை பெற்றார். பதினாறாவது வயதிலேயே பண்ணோடு பாடல்களை எழுதும் புலமை பெற்ற அவர் இருபத்து நான்காவது வயதில் நாடகத்துறையில் நுழைந்தார். நாடகத்துறை நுழைவினால் நடிப்புக் கலையாற்றலும் நிரம்பியவரானார். இரணியன், இராவணன், எமதருமன், சனீஸ்வரன் வேடங்களை ஏற்று நடிப்பதிலே இணையற்றவராக இருந்தார்.

நடிப்புத் திறனோடு நாடகக் குழுக்கள் சிலவற்றுள் நடிப்புக் கலையைப் பயிற்றுவிக்கும் நல்லாசிரியராகவும் இருந்தார். பம்மல் சம்பந்தனாரின், மனோகரா நாடகத்திற்குப் பாடல்களும், புனைந்து கொடுத்தார். சுவாமிகள் தாமே, சமரச சன்மார்க்க நாடக சபை நாடகக் குழு ஒன்றையும் நடத்தினார். சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் இருந்த முதல் சிறுவர் நாடகக் குழு ஜெகந்நாத அய்யர் அவர்களின் பால மீனரஞ்சனி சங்கீத சபையாகும். பின்னர், 1918-இல் தத்துவ மீனலோசனி வித்துவ பால சபா என்று ஒரு நாடகக் குழுவை தமது தோழர்களின் துணையோடு தோற்றுவித்தார்.

அரிக்கன் விளக்கின் உதவியால் அடித்தல் திருத்தல் எதுவுமே இல்லாமல் ஒரே இரவில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பாடல்களோடு, "அபிமன்யு சுந்தரி" என்ற நாடகத்தை கற்பனை வளம் நிரம்ப எழுதி முடித்தவர் சுவாமிகள். உரையாடல்களும் பாடல்களும் நிறைந்த "அபிமன்யு சுந்தரி" நாடகத்தை ஒரே இரவில் எழுதி முடித்தார். மதுரையில் முதன்முறையாகத் தமது "கோவலன்" நாடகத்தை சுவாமிகள் அரங்கேற்றினார். நாடகத் தமிழ்ப் பாடல்களையும் நல்லிசைத் தெய்வப் பாடல்களையும் பாடிய அவர், இறுதி வரை எந்த ஒரு மனிதனைப் பற்றியும் பாடவே இல்லை.[10]

முடிவுரை

ஒரு நாட்டினுடைய வரலாற்றை ஒரு வரலாற்று அறிஞன் மட்டும் எழுதிவிடுவதால் நிறைவடைந்து விடாது. உதாரணமாகத் தமிழக வரலாற்றைப் பல காலப் பகுதிகளாகவோ, குறிப்பிட்ட அரசின் காலங்களாகவோ வரலாற்றுப் பேறறிஞர்களான கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்தியார், டி.வை.சதாசிவ பண்டாரத்தார், டாக்டர் இராசமாணிக்கனார், டாக்டர் கே.கே.பிள்ளை, கா. அப்பாதுரை முதலியோர் எழுதியுள்ளனர். இதைப்போல் இங்கே தமிழ் நாடகக்கலை வரலாறு மேலும் பலரால் ஆராயப்படுதல் வேண்டும்.

நடிப்புக் கலையைச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கென்று உரிய நிறுவனமாக அரசாங்க ஆதரவுடன் சென்னையில் South Indian Film Chamber of Commerce என்ற அமைப்பு இயங்கி வருகிறது. இவ்வமைப்பைப் போல பூனாவிலும், டில்லியிலும் National School of Drama என்ற அமைப்பும் இருந்து வருகிறது. ஒழுங்கு, நடிப்பிலும் நடிகனின் வாழ்க்கையிலும் அமைதல் வேண்டும். நாடகக்கலை அறிவு

Pranav Journal of Fine Arts
(A Peer Reviewed Quarterly Online Journal)
ISSN:2582-9513

கல்விக் கழகங்களின் மூலம் ஒழுங்கு பெறல் வேண்டும். ஒழுங்கின்றிச் செல்லும்போது இக்கலையின் பெருமை தன் மதிப்பீட்டை இழந்து விடுகிறது.

கல்லூரிகளில் புதுமுக வகுப்புகளிலும், பட்டப் படிப்புகளிலும் நாடக நூல் பாடநூலாக இருந்து வருகிறது. இப்படி ஒரு நூலாக இல்லாமல் நாடகத்துறையை, பட்டப் படிப்பாகவோ, டிப்ளமா படிப்பாகவோ அல்லது Ancillary Subject ஆகவோ ஆக்கலாம். இக்கலை அறிவைக் கல்லூரியில் மட்டும் கற்பிக்க வேண்டும் என்று எண்ணாமல் கல்வித் தொடக்க காலம் முதல் கற்றக்கொடுப்பது, வளரும் குழந்தையின் மனவளத்திற்கு ஊட்டச் சக்தியாக அமையும்.

சான்றெண்விளக்கம்

1. தமிழ் நாடக சரித்திரம், பக். 39
2. மேலது பக்கம், பக். 148
3. தமிழ் நாடகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், பக்.31)
4. மேலது பக்கம், பக்.40)
5. மேலது பக்கம், பக்.41)
6. C.Abercromble, Pleinciples of Literary Criticism. P.2
7. அ.ச.ஞானசம்பந்தம் இலக்கிய கொள்கை 164, தி.தெ.சை.நூ.கழகம், சென்னை பக். 282
8. எஸ்.வி.சகஸ்ரநாமம், நாடகக் கலையின் வரலாறு (1995) மதுரைப் பல்கலைக்கழகம், மதுரை. பக். 71-72
9. பேரா.மௌனகுரு.சி, ஈழத்து தமிழ் நாடக அரங்கு, பதிப்பு 2004 (இ.ப), பக்.184, வெளியீடு- குமரன் புத்தக இல்லம், எண்.361, 1/2 ஆம் வீதி, கொழும்பு.
10. நாடகப்பணி கட்டுரைக் கனிகள், பதிப்பு-2009 (மு.ப)

பார்வை நூல்கள்

1. பேரா. சண்முகசுந்தரம்.சு, தமிழ் நாடகச் சரித்திரம், பதிப்பு டிசம்பர் 2008 (மு.ப)
2. ஆறு. அழகப்பன், தமிழ் நாடகத்தில் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், பதிப்பு 2013 (மு.ப)
3. அ.ச.ஞானசம்பந்தம், இலக்கிய கொள்கை.
4. C.Abercromble, Pleinciples of Literary Criticism.
5. பேரா.மௌனகுரு.சி, ஈழத்து தமிழ் நாடக அரங்கு, பதிப்பு 2004 (இ.ப), வெளியீடு- குமரன் புத்தக இல்லம், எண்.361, 1/2 ஆம் வீதி, கொழும்பு.
6. நாடகப்பணி கட்டுரைக் கனிகள், பதிப்பு-2009 (மு.ப)